

det ærede Medlem, og som give sig Udtryk i Lovforslagets § 2. Naar saa det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) sagde, at han alligevel hellere end at tage mod disse begrænsede Tilfælde, selv om det var Betingelsen for at faa de mange Goder, han saa i dette Lovforslag, vilde vente med at opnaa disse Goder, saa er der en principiel Uenighed mellem os. Jeg mener, at vi have ventet længe nok, og jeg havde ventet, at det ærede Medlem, der har Fortjenesten af at have kæmpet for de andre Goder i Lovforslaget, var enig i, at vi bør ikke vente, naar det er muligt for os inden for en nærmere Fremtid at faa disse Goder bort fra det Papir, hvorpaa de hidtil have staaet, ud i Kraft og Virksomhed. Det er denne Udsigt, Forslagsstillerne have grebet, selv om vi have maattet for nogle Vedkommende tage mod Ting, vi ellers, naar det kom til Stykket, maaske helst vare fri for.

Det var altsaa disse to Grunde, hvorfor jeg mener, at det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) ikke havde Ret i at sige, at det er Legemsstraffen, der karakteriserer dette Lovforslag. Men den tredie og maaske væsentligste er den, som man skulde synes allerede springer i Øjnene derved, at Legemsstraffen kun omhandles i 1 eller 1½ af Lovforslagets 18 Paragraffer, nemlig den, at Lovforslaget bringer saa meget andet end dette, bringer alle de Goder, de ærede Medlemmer kunne læse om i Lovforslaget, som baade den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds have nævnt, men som jeg ganske kort skal nævne igen for at understrege det, der særlig ligger mig paa Sinde i dem. — Først er der da Lovforslagets § 3, som hjemler Adgang for Domstolene til at dømme en Mand til i et vist Tidsrum ikke at nyde spirituøse Drikke. I Modsætning til den Opfattelse af dette Punkt i Lovforslaget, som er kommen frem fra anden Side, vil jeg sige, at jeg tillægger dette overordentlig stor Betydning. Hvorledes det praktisk vil virke, vil Fremtiden vise, men saa meget er sikkert, at derved naas en Afgørelse af dette Spørgsmaal, som der i saa mange Aar har været kæmpet om, ikke mindst i dette Ting.

For en Del Aar tilbage — det var før jeg blev Medlem af Tinget, men medens jeg virkede her som Stenograf — førtes der her en Forhandling, jeg husker ikke i hvilken Forbindelse, om, hvorledes der skulde tages paa den, der har begaaet en Forbrydelse i beruset Tilstand. Kampen førtes imellem det daværende Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds, nu afdøde Overpræsident Klein, som med den største Kraft kæmpede imod, at den, der virkelig var utilregnelig, virkelig ikke havde Anelse om, hvad han havde gjort, skulde lide Straf for det, han i sin Beruselse havde gjort. Noget andet var, at han mulig burde straffes, fordi han havde sat sig i den utilregnelige Tilstand. Fra Modstandernes Side hævdedes, at der bør være Straf for dette, men man kom ikke videre denne Gang og er ikke kommen videre under alle senere Forhandlinger om den Ting: hvorledes skal man tage paa det Tilfælde, hvor et Menneske i en ved Drukenskab fremkaldt utilregnelig Tilstand har begaaet en Forbrydelse? Skal man anvende Straffelovens almindelige Bud og ikke tage Hensyn til Beruselsen? Det falder os Jurister for Brystet. Skal man helt lade det ligge? Det er der heller ingen Grund til. Man skal gaa den Vej, man her er gaaet, straffe det, at han har beruset sig, uden Hensyn til, om det har ført til en Krænkelse af andres Rettigheder eller ikke. Det er altsaa et gammelt og meget omstridt Spørgsmaal, der paa en hensigtsmæssig, lempelig og til alle Sider — mener jeg — tilfredsstillende Maade er løst. — § 4 giver en særlig god Hjemmel til at bringe en Fyr, der maaske i sin Bund og Grund kan være ret skikkelig og godmodig — det er jo saaledes, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds helst ønsker at stemple disse Mennesker —, men som, naar han kommer i slet Selskab, begaar Forbrydelser, uforskyldte Overfald paa sine Medborgere, bort fra dette slette Selskab, ikke blot for den korte Tid, han afsoner en Forbrydelse, han har begaaet, men for Aaremaal, saa at det virkelig kan virke paa ham, at han kommer i det gode Selskab og bort fra det slette.

Saa er der § 5, det er den, der handler om, at den, der anden Gang er anklaget